

SUZANNE ALLAIN

MALCOLMŮV SEZNAM

HLEDÁM PRAVOU LÁSKU, ALE MÁ TO PODMÍNKU

C P R E S S

Malcolmův seznam

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Suzanne Allain
Malcolmův seznam – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Recenze

Malcolmův seznam

„Suzanne Allain přináší svěží a temperamentní pohled na klasickou regentskou romanci. Malcolmův seznam je nádherný příběh, který dokonale ilustruje trvalou přitažlivost regentských romancí. Má všechno – improvizací, vtipné žerty, elegantní taneční sály, svérázné postavy, okouzující hrdinku se silnou vůlí a temperamentního hrdinu, který se má ještě co učit o lásce.“

bestsellerová autorka dle deníku New York Times Amanda Quick

„Veselé a dovádivé! Malcolmův seznam je nabitý akcí, protože jedno zamotané romantické nedorozumění vede rychle k dalšímu.“

bestsellerová autorka dle deníku New York Times Mary Balogh

„Suzanne Allain představuje svěží nový hlas v oblasti historické romance. Malcolmův seznam je okouzující, odlehčená cukrovinka plná humoru, jiskřivých žertů a jemně vykukujícího romantického napětí; jinými slovy klasická regentská romance.“

bestsellerová autorka Anne Gracie

**MALCOLMŮV
SEZNAM**

SUZANNE ALLAIN

 PRESS

Pro mého manžela

*Velmi vybíravého džentlmena,
který učinil skvělé rozhodnutí.*

1

Ctihodný Jeremy Malcolm, druhý syn hraběte z Kilbourne, byl největším úlovkem sezóny roku Páně 1818. Sám sice žádný šlechtický titul neměl a byl pouze mladším synem, teta z matčiny strany mu ale odkázala většinu svého značného jmění a rozlehlé venkovské sídlo v hrabství Kent.

Velkou službu mu prokazovaly také jeho osobnostní kvality. Jenom ta nejambicióznější z mladých slečen toužící po šlechtických výsadách a oslovení „milostivá paní“ by před pohledným panem Malcolmem dala přednost markýzovi z Mumfordu, kterému bylo nejméně padesát a neměl žádnou bradu.

Jaká žena by totiž mohla upřednostnit titul, když by se jí nabízela výsada být oslovována „paní Malcolmová“?

Začínalo to ale vypadat, že onoho nezměrného významení nikdy žádná dívka hodna nebude.

Neboť přestože vůbec nežil jako poustevník, chodil do klubu Almack's a na nejrůznější plesy, slavnostní

recepce a shromáždění, získával pan Malcolm pověst floutka, lamače srdcí a ničitele snů mladých dam.

„A čeho?“ otázal se Malcolm svého přítele, lorda Cassidyho, který mu vyprávěl nejnovější klepy týkající se jeho osoby.

„Ničitele snů mladých dam,“ zopakoval Cassidy pomalu a zřetelně.

„To je ale nesmysl,“ odpověděl Malcolm a jal se pozorovat taneční sál a jednu z krásných debutantek.

„Možná jsou ty pomluvy pravdivé. Mimořádně ses zajímal o moji sestřenici Julii, ale už více jak týden ses u ní nezastavil.“

Malcolm se na přítele udiveně otočil. „Doprovodil jsem tvoji sestřenici do opery. Jednou. To nebyl žádný ‚mimořádný zájem‘.“

„Nezáleží na tom, jak to bylo. Záleží na tom, co říkají lidé. A když ses s ní znovu nesešel, jak asi Julie vypadá? Celé dva dny strávila zamčená ve svém pokoji, protože ty řeči nemohla snést.“

„Pokud je toto typické chování slečny Thistlewai-teové, pak si nemůže stěžovat, že ji pomlouvají.“

Cassie neodpověděl, ale jeho mlčení bylo výmluvné. Nasadil dotčený výraz, a ačkoliv Malcolm svého přítele neochvějně bránil, kdykoliv o něm někdo prohlásil, že silně připomíná loveckého psa, nemohl popřít, že tu jistá podobnost byla. Zejména když Cassie trucoval.

„*Skutečně* se omlouvám, Cassie, že se tvoje sestřenice stala terčem klepů.“ Cassieho velké hnědé oči na něj stále vyčítavě hleděly. „Nechtěl jsem ji rozrušit, ale taky nebudu žádat o ruku někoho, koho jsem jenom vzal do opery.“

„To nikdo netvrdí,“ poznamenal Cassie.

„Možná ne, ale přesně to se po mně chce. A jaké že sny jsem to měl zničit? Sny o sňatku s ‚úlovkem sezóny‘, založené na mém jmění a pozemcích. Ona četná očekávání bych ale mohl splnit jedině v případě, že zavedu polygamii. Sotva totiž promluvíím na mladou dívku, už se vidí, jak se mnou kráčí k ol-táři.“

„Tak proč si zkrátka nějakou nevybereš a neukončíš ty pomluvy?“ otázal se přítel.

„A z jakého důvodu myslíš, že jsem dnes večer tady? Dychtím po nalezení vhodné manželky.“

„Co je na Julii špatného? Říká se o ní, že je pohledná,“ odvětil Cassie, ale zcela do očí se při tom Malcolmovi nedíval. Julie totiž na Cassieho naléhala tak dlouho, dokud jí neslíbil, že zjistí, čím mohla ztratit Malcolmovu přízeň. Zkoušel teď proto dostát rodinné povinnosti navržením Julie jako přijatelné nevěsty, ale bylo mu to dosti nepříjemné. Lépe než kdo jiný věděl, jak otravná uměla být.

„Tvoje sestřenice je sice hezká,“ souhlasil Malcolm, „ale pro mě není ta pravá.“

„Proč ne?“ vyzvídala Cassie.

„Nevím,“ pokrčil Malcolm rameny. „Moc mrká.“

„Cože? Moc mrká? *Tohle* je důvod, proč ses o ni dál neucházel?“

„Je to velmi rušivé. Párkrát se mi zdálo, že usíná. Jednou dokonce, že padá do mdlob, tak jsem ji chytil za ruku. *Tohle* ji ale poměrně rychle probralo. Asi si myslela, že čím rychleji na mě bude pomrkávat, tím rychleji jí nabídnu manželství.“

Cassie jenom zavrtěl hlavou, psí oči mu naplnilo zklamání.

„Nedívej se na mě tak, Cassie. Nebyla to jen jedna věc, která mluvila v neprospěch slečny Thistlewaiteové.“ Malcolm si sáhl do kapsy na vestě a vytáhl kus papíru. Když jej rozkládal, Cassie se snažil tajně něco z jeho obsahu přečíst. Připadalo mu, že jde o jakýsi seznam. Malcolm ho bedlivě studoval a Cassie byl napnutý, co na něm asi stojí. Zahlédl „oplývá hudebním či uměleckým talentem“ a „má noblesní příbuzenstvo“ před tím, než mu Malcolm triumfálně zamával papírem před obličejem. Zjevně konečně objevil, co hledal.

„Tady to máš. Položka číslo čtyři: ‚dokáže rozumně konverzovat‘. A jediný druh konverzace, který si slečna Thistlewaiteová užívá, je složen z koketních poznámek a květnatých komplimentů. Když jsem se jí zeptal, co si myslí o Obilných zákonech, řekla mi,

že prý zdrženlivost při stravování má jistě zdraví prospěšné účinky.“

Cassieho faux pas jeho sestřenice nijak nepobavilo. Urychleně změnil téma, protože se nechtěl nechat vtáhnout do nudné diskuze o politice. „Co je tohle, Malcolme? Nějaký seznam?“ pokusil se vytrhnout jej příteli z rukou, ale on papír okamžitě složil a vrátil do kapsy na vestě.

„Ano, je.“

„Ty máš nějaký seznam předpokládaných kvalit své budoucí nevěsty?“ otázal se poněkud vyšším tónem, než bylo obvyklé.

„A co má být?“

„Je to od tebe zatraceně domýšlivé. Nedivím se, že ti žádná není dobrá. Chtít, aby dívka splňovala nějaký katalog požadavků, jako, jako... kůň do spřežení, kterého se chystáš koupit na aukci v Tattersalls.“

Malcolm navázal na analogii svého přítele. „Přesně tak. Když doplňuji stáje, mám přesně stanovené požadavky. A proč bych je nemohl mít, a dokonce ještě přísnější, když si vybírám nevěstu? Je naprosto absurdní strávit více času zkoumáním koně než ženy, celoživotní společnosti, kterou budeš vídat každé ráno, odpoledne i každou noc.“

Protože Cassie patřil mezi ten typ Angličanů, kteří považovali *koně* za celoživotní společníky, které vídali ráno, odpoledne a v noci, Malcolmův argument

na něj asi nezapůsobil tak, jak měl. Jenom utrousil: „A dřív než se naděješ, bude ti klusat po domě a budeš jí kontrolovat zuby.“

Téměř celý následující týden se Cassie Julii vyhýbal, ale jakmile od ní obdržel již třetí list, dostavil se do domu své tety. Julie v dopise vyjádřila záměr se s Cassiem vidět beze svědků a on moc dobře věděl, že je jeho sestřenice dost prchlivá na to, aby je oba vtáhla do nějakého skandálu, pokud ji bude příliš pokoušet.

Čekal na ni v přijímacím pokoji a nesouhlasně se rozhlížel kolem sebe. Pokoj byl zařízen v elegantním stylu, ale jeho teta, inspirovaná momentálním vkusem prince regenta, očividně zašla až příliš daleko v obdivování předmětů čínského původu. Područka každé pohovky či židle měla dračí hlavu, jedna skříňka přetékala keramikou, glazovanými keramickými zvířaty a vyřezávanými kameny. Zrovna zblízka zkoumal jedno takové umělecké dílko, figurku lva s tlamou široce otevřenou v zuřivém šklebu, když mu do ucha promluvila Julie.

„On nekouše, neboj.“

Při zvuku jejího hlasu sebou divoce škubnul, načež Julie smíchem ocenila úspěch svého překvapení. „Máš

způsoby prodavačky ryb z Billingsgate,“ řekl a čekal, až se sestřenice usadí, aby se mohl pokusit složit své vytáhlé tělo do jedné z nepohodlných židlí.

„To nemohu posoudit, protože se nepohybuji v tak primitivní společnosti jako ty.“ Mávla rukou nad jeho pobouřenými protiargumenty a dodala: „Ale žádné obavy, nikomu neřeknu, jaký strach ti nahání malý kousek hlíny.“ Cassie opět zaprskal, nicméně Julie šla rovnou k věci. „Co říkal pan Malcolm? Slíbil jsi, že s ním promluvíš na plese lorda Wesleigho, ale od té doby ses neozval.“

Cassie rozčileně sledoval sestřenici a proklínal osud, který mu dal do vínku příbuzenské spojení s takovou sobeckou, rozmazlenou holkou. Ani jeden z nich neměl žádné sourozence a dělilo je od sebe pouze pár let, takže je rodiče od raného dětství nutili trávit spolu čas. Cassieho smířlivá a klidná povaha se ale nemohla měřit s Juliinou ráznou náturou, proto si postupně zvyknul podřídít se všem jejím požadavkům, kromě těch nejstrašnějších. Julie byla líbezná dítě a vyrostla v přitažlivou mladou dámu s kaštanově hnědými vlasy, světle zelenýma očima a jemnými rysy. Působila nevinně a křehce, což stačilo ke zmatení většiny lidí v odhadu jejího skutečného charakteru. Ale Cassie se ošálit nedal. Na vůli jeho sestřenice nic křehkého nebylo.

„No?“ zeptala se a netrpělivě bubnovala prsty na dračí hlavu.

„Ano, nuže, Malcolm je toho názoru, že jsi pěkné děvče –“

„Vážně?“ potěšeně, byť překvapeně opáčila Julie. „To je výborná zpráva. Musím přiznat, že mi přišlo, jako kdybych ho snad popudila. V tak dobrou novinu jsem ani nedoufala –“

„Moment,“ přerušil Cassie její jásání. „Vůbec o tebe ale nemá zájem.“

Tak přímý soud Cassie vynést nechtěl a pocítil záchvív viny, když nadšení v obličejí sestřenice pohaslo. Nesnášel pohled na plačící dívky, snažil se proto urychleně zažehnat slzy, které se, dle jeho zdání, začaly hromadit v Juliiných očích. „Víš, má takový seznam. A ty nesplňuješ položku číslo čtyři. Já bych ji třeba taky nesplnil, protože se nezajímám o politiku a Obilné zákony mi vždy přišly poněkud matoucí. Co na tom vůbec záleží, jestli se pěstuje obilí v Berkshiru nebo ve Francii?“

Julie neodpověděla, ale Cassie s uspokojením pozoroval, že se jí snad už brečet nechce. Vlastně vypadala spíš zuřivě. „On má seznam?“ položila otázku hlasem, který byl až příliš klidný.

„Ano, tedy, ten nápad mě nejprve nijak nezaujal, ale jakmile mi osvětlil jeho podstatu, musím uznat, že úplně vedle není. Co kdyby té dívce třeba strašilo ve věži?“

Tuhle zdánlivě nelogickou poznámku Julie ignorovala a pokoušela se vrátit k podstatě diskuze. „Chtěla bych vědět, co je na tom seznamu. Viděl jsi ho?“

„Viděl, ale moc ti to nepomůže. Vůbec nepomůže. I kdybys prošla testem z Obilných zákonů, neskutečně ho iritují tvoje řasy.“

„Moje řasy? A není ten člověk vyšinutý?“

„Ale ne, není. Jen ho zkrátka nemůžeš ošálit těmi triky, které předvádíš. Pohrdá koketními hrami.“

Julie se postavila, vztekle přecházela po místnosti a mumlala výrazy jako „Naprostá drzost!“ a „Jaká to namyšlenost!“; zároveň s ní vstal i Cassie, ale mávnutím jej znovu posadila do křesla, ve kterém se nervózně vrtěl, protože si najednou uvědomil, že toho řekl až příliš.

Když se náhle zastavila a začala se usmívat, Cassie se opravdu vyděsil. Takový výraz u Julie viděl vícekrát, než si byl schopen vybavit, a nikdy nevěstil nic dobrého.

„Mám naprosto úžasný nápad,“ oznámila.

„Tak nějak o tom pochybuji,“ odvětil.

Selina Daltonová, která neočekávala nic zajímavějšího než psaní od svých rodičů, se stala překvapenou příjemkyní zvacího dopisu od své někdejší přítelkyně ze školy, Julie Thistlewaiteové.

Přesně v takové pozvání doufala, když Julii před čtyřmi měsíci psala, ale poté, co od ní nedorazila žád-

ná odpověď, považovala věc za uzavřenou. Přátelství s Julií bylo vždy jaksi komplikované, kolísalo z extrému do extrému, proto Selinu v podstatě ani nezaskočilo, že se Julie k jejímu předchozímu dopisu nijak nevyjádřila. Byla spíše v úžasu, že ji konečně pozvala k Thistlewaiteovým, do jejich městského domu na Berkeley Square.

Nad touto vyhlídkou Selině uniklo radostné zapišnění a provinile se rozhlédla kolem. Ale samozřejmě zde nebyl nikdo, kdo by ji slyšel. Byla sama, jako vždy, v salonku domu své bývalé paní v Bathu.

Paní Ossoryová byla zaměstnavatelkou milou a laskavou a její smrt před čtyřmi měsíci Selinu zdrtila. Harmonicky spolu žily tři roky, od té doby, co se Selina stala její společnicí. Povinnosti zde nebyly nikterak obtížné a paní Ossoryová byla Selině společnicí stejně tak jako ona jí. Byla štědrá dokonce i po smrti a zanechala jí malý obnos.

Selina nicméně nemohla žít v domě paní Ossoryové donekonečna, protože jej měl zdědit její synovec. A na malou faru v Sussexu, kde otec působil jako vikář, se ve skutečnosti vrátit nechtěla. Když přijala práci u paní Ossoryové, doufala, že se díky pobytu v Bathu nakonec zasnoubí s vhodným gentlemanem. Její rodiče neměli prostředky na to, aby jí zaplatili sezónu v Londýně, ale když se paní Ossoryová, matčina vzdálená příbuzná, zmínila, že hledá společnici, cho-

pila se Selina příležitosti. Tohle byla její šance poznat život mimo faru. A možná, pokud by si našla vhodný protějšek, mohla by získat postavení a podpořit své mladší sourozence.

Pobyť v Bathu si Selina užila a tři let zde strávených nelitovala, ale měla pocit, že jí něco schází. Okruh přátel a známých paní Ossoryové se nutně stal i okruhem Selininy, nebyl v něm však nikdo mladší padesáti let. Chyběla jí společnost lidí podobného věku a zájmů a cítila, že by je snad mohla najít v Londýně.

Uvědomovala si ale, že mladá dvaadvacetiletá dáma nemůže žít sama, proto napsala Julii, o které věděla, že ji může do kýžené společnosti uvést. A, světe, div se, konečně to důležité pozvání obdržela.

Přišlo těsně poté, co se s vědomím přesprávil dlouhého oddalování nevyhnutelného rozhodla, že se vrátí zpět ke své rodině. Zařídila vše tak, aby mohla opustit Bath následujícího rána, a byla tedy vděčná, že dopis nedorazil o den později, jinak by teď na cestě do Londýna nebyla.

Přijetím, jakého se jí o dva dny později po příjezdu do Londýna dostalo, byla Selina trochu vyvedená z míry. Julie přešla její omluvy, že přijela tak brzy, a přeru-

šila Selinu v pulte věty prohlášením, že „je to takto lepší. Můžeme se do toho pustit ihned.“ Pak začala kolem Seliny stojící v přijímacím pokoji kroužit a kriticky ji pozorovat.

„Asi nám to bude muset stačit,“ vyslovila konečně a Selina cítila nutkání omluvit se za své nedostatky, ačkoliv stále neměla potuchy, o čem Julie mluví.

Uvědomila si, že se po ní chce odpověď, a řekla: „Prosím?“

Julie, vytržená z přemítání, se zvonivě zasmála a omluvila se za zvláštní chování. „Vysvětlím vše za krátko, jen čekám na příchod mého bratrance, lorda Cassidyho.“

Selina přitakala, přestože byla stále na rozpacích, a Julie se dala do klábosení. „Sedni si prosím, ať můžeme začít tam, kde jsme přestaly. Pověz mi, co jsi dělala – opravdu je to už pět let?“

S ujištěním, že to skutečně je pět let od jejich posledního setkání, jí Selina popsala, jak byla společnicí paní Ossoryové.

„To pro tebe muselo být velice depresivní,“ prohlásila Julie.

„Vůbec to nebylo nepříjemné, ale chyběli mi společníci mého věku. Bath se stal cílem penzistů hledajících elixír mládí.“

„Naprosto rozumím. Cizinci mi také přijdou únavní.“ Než jí mohla Selina vysvětlit, že se přeslechla, Ju-

lie pokračovala: „A jsem si jistá, že jsi tam moc zábavy nenašla. V Londýně se o tebe postaráme mnohem lépe.“

Selina, která se upamatovala, jak sobecká Julie bývala, docela pochybovala o pravdivosti jejího tvrzení, ale považovala za neslušné odporovat hostitelce. Pak ji zasypal výčet požitků, jež ji čekaly. Jelikož však Juliina řeč sestávala hlavně ze jmen lidí, které Selina měla teprve potkat a zatím si pod nimi neuměla nikoho představit, měla problémy tvářit se zaujatě. Cítila proto celkem úlevu, když konečně dorazil lord Cassidy.

Julie je představila a Selina sledovala lorda Cassidyho se zaujetím a říkala si, že je v Londýně sotva dvě hodiny a už se seznámila s mladým gentlemanem. Zájem se ale postupně přetavil v pobavení, když si uvědomila, že Cassie, jak si přál být oslovován, je jako vytržený z nějaké karikatury George Cruikshanka.

Cassieho rysy byly příjemné, nicméně působily poněkud přehnaně, takže oči, uši a nos se jevily pro jeho obličej příliš velké. Jeho ruce a nohy byly dlouhé a hubené; jeho oblečení, i když módní a drahé, bylo zmačkané a pomuchlané. A přestože se na Selinu vlídně usmíval, kdykoliv pohlédl směrem k Julii, jeho výmluvný obličej se zamračil.

„Takže teď, když je zde můj bratranec, vysvětlila bych, proč jsem tě pozvala do Londýna,“ spustila Julie,

jakmile byli všichni usazení. Po tomto výroku vycítila Selinino překvapení, neboť v dopise uvedla, že ji zve, protože si s ní přeje strávit nějaký čas, a rychle dodala: „Samozřejmě, drahá Selino, ty víš, že jsem s tebou vždy byla ráda, což byl i důvod, proč jsem o tvém pozvání vůbec začala přemýšlet, ale také mě napadlo, že když už budeš ve městě, můžeš mi přislíbit pomoc s jedním malým projektem.“

„Projektem?“ okamžitě opáčila Selina, zatímco Julie zaváhala a evidentně se jí nechtělo jít přímo k věci.

Podívala se na svého bratrance, jenž se na ni jen čím dál tím více kabonil. Nenechala se odradit a pokračovala, i když se zdálo, že jí dělá potíže pohlédnout při tom Selině do očí. „Možná ‚projekt‘ nebude to správné slovo,“ doplnila. „Je to spíš žertík.“

„Pche,“ odfrknul si Cassie a obrátil oči v sloup.

Julie jej ignorovala a řekla: „Podívej, existuje jeden mladý gentleman, jistý pan Malcolm, který je obecně znám svou arogancí. Mně nejprve věnoval zvláštní pozornost, ale pak mě ponížil, když z jeho námluv sešlo.“

„Jak příšerné! Je mi to velice líto.“

Selininy projevy sympatie však Julie odbyla netrpkým gestem. „Ano, bylo to vskutku nepříjemné, zejména poté, co jsem objevila, že má nějaký seznam, pomocí kterého mě posuzoval. A shledal mne neuspokojivou.“

„On má seznam? Jaký druh seznamu?“

„Seznam kvalifikačních předpokladů, které má splňovat jeho budoucí nevěsta. Ale on sám se považuje za tak nadřazeného ostatním smrtelníkům, že ty předpoklady nemůže splnit nikdo. Nesmírně ráda bych viděla, jak díky malému žertíku pan Malcolm dostane to, co si zaslouží. A napadlo mne, že jsi na škole byla pro každou špatnost.“ Selina ani neměla možnost něco proti tomuto zhodnocení jejího charakteru namítat – ona sama si nic takového nepamatovala –, protože Julie pokračovala: „Říkala jsem si, že bychom tě mohli ukázat jako tu dokonalou ženu, kterou Malcolm hledá. Potom ho necháš zjistit, že *ty sama* máš seznam a že on požadavky z *tvého* seznamu nesplňuje. V tom vidím dokonale poetickou spravedlnost.“

„Julie, ale pokud je tak arogantní a náročný, jak říkáš, tak asi jeho pozornost neupoutám, ne?“

„Zajisté taková možnost existuje, ale ty jsi lépe informovaná, než kdy jiná z mladých slečen byla. Víš o seznamu a s určitou pomocí ode mne a mého bratrance máš velmi slušnou šanci, že jeho požadavky splníš.“

Selinin pohled zalétl k lordu Cassidymu a uvažovala, jak tenhle rozčuchaný, komicky vypadající muž může být jejím lektorem ženských triků, které jsou nutné k polapení kultivovaného gentlemana vytříbeného vkusu. Cassie si pohledu všimnul a vysvětlil:

„Malcolm je můj dobrý přítel. Zním ho lépe než většina lidí.“

„A souhlasíte s tím, že si zaslouží být terčem tohoto žertu?“ otázala se Selina.

Než mohl Cassie odpovědět, vložila se do hovoru Julie: „Samozřejmě, že souhlasí. Kdyby nesouhlasil, pak nenabídne svoji pomoc.“ Selinu ale moc nepřesvědčila, proto netrpělivě dodala: „Nebud' taková měknota, Selino. Přece neuděláš panu Malcolmovi nic, co on už dříve neudělal nejedné mladé dámě, včetně mé maličkosti.“

„Jen mám zkrátka pocit, že tvůj malý žertík je odsouzen k neúspěchu. Pokud jsi pana Malcolma nezískala ty, Julie, pak pochybuji, že se na mne byt' jen podívá.“

Cassie přemýšlel, co asi jeho sestřenice odpoví. Věděl, že nesnáší hrát druhé housle jakékoliv ženě, ale nebylo pochyb, že vedle Seliny Juliina krása bledla. Juliiny vlasy měly rudý nádech, zatímco Selininy byly tmavé, sytě rudohnědé. Julie měla světle zelenkavé oči, zatímco Selininy byly třpytivě smaragdově zelené. A Juliina pokožka byla módně bílá, kdežto Selina kůže měla zlatavý odlesk, skoro jako kdyby zářila. Každý gentleman se za Selinou otočil, a když už to udělal, po dlouhou dobu svůj pohled neodvrátil.

Nic z toho však Julie nezmínila. „Jakkoliv je pravda, že nejsi kráska v tom *klasickém* smyslu, myslím,

že se správnou taktikou a správně načasovanými okolnostmi můžeš pozornost pana Malcolma přilákat,“ prohlásila.

Selina zakroutila hlavou: „Já si ale nemyslím –“

„Musím říct,“ přerušila ji Julie, „že tento malý žertík je to jediné, co mě přimělo odvážit se zpět do společnosti. A doufám, že svolíš a pomůžeš mi s ním. Jinak bychom asi musely tvoji příjemnou návštěvu zde zkrátit. Protože pochybuji, že pak budu mít náladu se s kýmkoliv vidět.“

Význam jejich slov pochopila Selina ihned. Byla pozvána za konkrétním účelem, a tím bylo zahanbit pana Malcolma. Pokud by Julii odmítla v této snaze asistovat, jakýkoliv přístup do londýnské společnosti by jí byl upřen. S povzdechem zvažovala své možnosti. Ačkoliv se jí ten nápad vůbec nelíbil, skutečně to vypadalo, že by pan Malcolm vlastně jenom dostal to, co si zaslouží. A navíc pořád existovala docela reálná možnost, že si jí vůbec nevšimne. V tom případě by ji Julie nemohla vinit z překažení svého plánu.

„A co mám tedy udělat?“ otázala se Selina a Julie odpověděla triumfálním úsměvem.

2

O týden později již unáhleného rozhodnutí přistoupit na Juliin plán litovala. Selina totiž utratila téměř celý svůj roční příjem za nové šatstvo, o kterém Julie prohlašovala, že je nezbytné pro upoutání pozornosti pana Malcolma, dále se měla účastnit každé, i té nejpitomější společenské akce; a hlavně se jí točila hlava z protichůdných instrukcí, které jí Julie dávala.

„Musí z tebe vyzařovat určitá elegance mysli, znalost světa, ale zároveň si udrž nádech naivity, což je podle mužů velice půvabné,“ poučovala Selinu, když seděly vedle sebe na pohovce v přijímacím salonu Thistlewaiteových; Cassie byl usazen naproti nim.

„Víte něco o Obilných zákonech?“ nadhodil.

„Ano, samozřejmě.“

„To je ohromně důležité, že víte, o co jde. Přinesl jsem vám k tomu i nějakou literaturu,“ řekl.

„Moc se těmi pojednáními ale nezabývej, Selino. Žádný gentleman nechce, aby dívka byla chytřejší než